

**„Der natürliche und der geistliche
Same Abrahams“**

Albanische Übersetzung

Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 70

“ Fara natyrore dhe frymore e Abrahamit „

„Tani premtimet iu dhanë Abrahamit dhe Farës së tij. Nuk thotë: dhe farave, si për shumë, por si për një: dhe Farës sate, dhe kjo është Krishti” (Galatasve 3:16).

Tani, besimi. Perëndia i dha Abrahamit një premtim këtu, dhe pastaj Perëndia ia vërtetoi Abrahamit këtë premtim dhe i dha një provë, duke bërë një betim para tij (Zanafilla 22:15-18). Është e pandryshueshme që Perëndia nuk mund të gënjejë. Dhe jo vetëm kaq, kur Ai ia premtoi, sepse për më tepër Ai iu betua. Perëndia bëri një betim në Vetveten.

Njeriu duhet të betohet për dikë që është më i madh. Por nuk kishte askënd për të cilin Ai mund të betohej përveç Vetvetes. Prandaj Ai u betua në Vetveten. Dhe premtimi ishte për Abrahamin dhe („dhe” është një lidhëz) Farën e tij pas tij, jo fara si shumë, por Farën e tij (njëjës). Dhe Krishti është Fara e Abrahamit (Galatasve 3:15-20; Gjoni 8:56-58). Dhe nëse ne jemi në Krishtin, jeta e Krishtit në ne na bën fëmijë të Abrahamit (Galatasve 3:27-29) dhe ne jemi trashëgimtarë me të sipas premtimit. [1]

Tani, dua që ju të vini re, ky premtim që Perëndia i bëri Abrahamit, nuk ishte vetëm për Abrahamin, por ishte për Farën e tij pas tij. Shumë thonë: „Oh, sikur të kisha qenë si Abrahami, sikur të kisha qenë atje ku Perëndia do të kishte folur me mua dhe do të më kishte dhënë sigurinë si Abrahamit, atëherë vërtet do të kisha besim. Sikur vetëm ta kisha, sikur Perëndia të kishte folur me mua si me Abrahamin.” Por ju keni të njëjtin premtim që kishte Abrahami, domethënë nëse jeni Farë e Abrahamit (Galatasve 3:7-9).

Tani ti mendon: „Por unë jam një johebre. Nuk mund të jem Farë e Abrahamit.”

Me Farën e Abrahamit nuk nënkuptohej fara natyrore. Ishte Fara frymore, sepse rrethprerja nuk vlente asgjë. Premtimin Ai ia dha madje përpara rrethprerjes (Zanafilla 12:1-3; 13:14-18; 17:1-22). Ai iu dha përpara rrethprerjes, dhe jo sepse ai ishte rrethprerë dhe në këtë mënyrë ishte në besëlidhje me Perëndinë. Por sepse Abrahami i besoi Perëndisë (Romakëve 4:1-25).

Dhe Shkrimi thotë se „nëse ne jemi të vdekur në Krishtin, jemi Fara e Abrahamit.” (Galatasve 3:29). Pali flet për këtë: „Sepse nuk është jude ai që është i tillë nga jashtë; por jude është ai që është i tillë nga brenda“ (Romakëve 2:28-29). Prandaj, nëse jeni lindur nga Fryma e Shenjtë e Perëndisë, ju jeni Fara e Abrahamit dhe trashëgimtarë me Abrahamin sipas premtimit.” Prandaj çdo premtim që Perëndia i dha Abrahamit, të përket ty, sepse frymërisht ti je Fara e Abrahamit.

Tani, nëse je ndarë nga gjërat e botës dhe e ke thyer këtë mur ndarës dhe po shtegton në një vend të huaj, në një vend ku më parë nuk ke qenë, me një popull me të cilin më parë nuk ke qenë i lidhur, atëherë do të jesh një jude frymor. Sepse në të njëjtën mënyrë Abrahami, me anë të besimit, e la vendin e tij, popullin e tij dhe hyri në një vend të huaj me një popull të huaj. Ju e keni lënë popullin tuaj, e keni lënë botën pas jush, keni lënë lidhjet tuaja të mëparshme, keni kaluar përmes Gjakut të Jezu Krishtit dhe tani jeni të huaj, duke kërkuar një qytet, ndërtuesi dhe krijuesi i të cilit është Perëndia, ashtu siç ishte Abrahami. Shtegtarë (Hebrenjve 11:8-10).

Premtimi iu dha Abrahamit dhe Farës së tij sipas tij. Tani, Perëndia ia dha këtë premtim Abrahamit, për Farën e tij, e cila do të zotëronte portën e armikut të saj, pasi Ai e kishte provuar dhe testuar Abrahamin (Zanafilla 22:15-18). Tani, kjo ndodhi pas kohës së sprovës...

Abrahami tashmë ishte kthyer, siç do ta quanim ne, nga paganizmi te Perëndia. Dhe pastaj Perëndia i dha atij rrethprerjen si një shenjë të Frymës së Shenjtë (Zanafilla 17:10-14). Pastaj pas rrethprerjes erdhi koha e sprovës.

Kjo është një Pasqyr shumë e bukur këtu për Kishën, që pasi jemi shpëtuar, ne marrim Vulën e rrethprerjes së premtuar, e cila nuk ndodh në mish, por në frymë. Dhe Fryma e Shenjtë është rrethprerja jonë (Galatasve 3:3). Ajo është thika e mprehtë e Perëndisë. Ajo i ndan dhe i largon nga ne tepricat e mishit dhe të botës. Fjala e Perëndisë është më e mprehtë se një shpatë me dy tehe! (Hebrenjve 4:12). Pra, e shihni, kjo kthehet përsëri drejt e te kjo. Fjala e Perëndisë është ajo që Fryma e Shenjtë përdor; jo kredot apo denominacionet. Por Fjala është ajo që na ndan nga gjërat e botës. Ajo i pret idetë tona dhe gjërat e tjera dhe na shenjtëron plotësisht për Perëndinë.

Pra, është Fryma e Shenjtë ajo që e merr Fjalën e Perëndisë dhe na ndan nga këto gjëra të botës, e shihni: rrethprerje, prerje larg (Veprat e Apostujve 7:51-60). Pas kësaj kaloni nëpër një kohë sprove.

Tani, pasi Abrahami u thirr të dilte nga vendi i kaldeasve, nga qyteti i Urit, ai u bë një shtegtar, një i huaj (Zanafilla 12:1-3). Dhe pastaj Perëndia e thirri atë, pasi ai kishte dëshmuar se do të vazhdonte përpara dhe se do ta merrte Perëndinë në Fjalën e Tij. Ajo që Perëndia bëri atëherë ishte t'i jepte një shenjë se Ai e kishte pranuar, dhe Ai e rrethpreu atë. Dhe kështu ai e rrethpreu Ismaelin dhe...

të gjithë nga shtëpia e tij (Zanafilla 17:10-14). Pra, e shihni, kur jeni thirrur të dilni jashtë, së pari kaloni nëpër një provë, për të parë nëse vërtet do të vazhdoni përpara. Dhe pastaj Perëndia ju jep Frymën e Shenjtë, e cila është shenja se Ai e ka pranuar besimin tuaj që ju e rrëfeni. Ai do ta pranojë atë.

Tani, kur ne e pranojmë Krishtin si Shpëtimtarin tonë, kur atëherë jemi të sinqertë në këtë, Perëndia na jep një shenjë se Ai e ka pranuar besimin tonë në Krishtin, duke na dhënë Vulën e rrethprerjes, e cila është Fryma e Shenjtë (Efesianëve 1:13-14). Kjo është Vula e rrethprerjes. „Mos e hidhëroni Frymën e Shenjtë të Perëndisë, me të cilën jeni vulosur për ditën e shpengimit!“ (Efesianëve 4:30). Jo deri në takimin e ardhshme, por deri në ditën e shpengimit tuaj! (Romakëve 8:22-23). Kjo është e vërtetë. Tani, kështu e marrim Frymën e Shenjtë. [2]

Tani, kishte dy fara të Abrahamit. Njëra ishte fara natyrore, tjetra ishte një farë frymore. Njëra prej tyre ishte natyrore, përmes mishit të tij; tjetra ishte fara e besimit të tij, besimi që edhe ne mund të jemi Fara e Abrahamit përmes Fjalës së premtuar (Romakëve 9:6-13). [3]

Tani, pikërisht ashtu si Isaku ishte në vijën e Farës (Zanafilla 17:19-21). Vëreni këtë, atëherë ne zbulojmë se Davidi e kishte këtë premtim për një bir. Tani, ne vërejmë se si kjo ecën përsëri paralel me Izraelin. Kur Abrahamit iu premtua se nga Fara e tij do të vinte ky Shpëtimtar i madh dhe se ai do të bëhej ati i kombeve (Zanafilla 17:1-7). Fara e tij natyrore ishte natyrisht Isaku, dhe ai dështoi. Por përmes Farës së tij frymore, besimit që ai kishte, erdhi Krishti, i cili solli brenda të gjithë ata nga kombet.

Tani, e njëjta gjë ecën përsëri paralel këtu. Fara natyrore e Davidit ishte Solomoni, dhe ai ra prapa ashtu si fara tjetër e Abrahamit. Ai ra prapa. Kështu bëri edhe Solomoni. Ai kishte tepër shumë gra, dhe gjëja tjetër që dimë është se ato ia larguan zemrën nga Perëndia (1 Mbretërve 11:1-8). Dhe ai u largua, ra prapa dhe vdiq në atë gjendje të rënë. Edhe Izraeli vdiq në gjendje të rënë.

Por ne zbulojmë se kjo Farë frymore ishte premtuar përmes farës natyrore si një trung familjar njerëzish, të cilët erdhën përmes Abrahamit. Por mbretëria erdhi përmes premtimit frymor të Davidit. Dhe Davidi lindi në Betlehem dhe u vajos në Betlehem. Dhe atëherë ne zbulojmë se Fara e tij e vërtetë mbretërore, trashëgimtari i fronit të tij, lindi në të njëjtin qytet, në Betlehemin e vogël. »Dhe ti, Betlehem në vendin e Judës, nuk je aspak më i vogli...«

...ndër qytetet princërore të Judës; sepse prej teje do të dalë një Sundimtar, i cili do ta kullosë popullin Tim Izrael« (Mateu 2:6). [4]

Le ta vertetojmë këtë me disa nga fara e Abrahamit në farën natyrore, sepse ne sot jemi Fara frymore. Le ta shohim përmes farës natyrore, disa prej atyre që i besuan të gjithë premtimit të Perëndisë... [5]

Ja ku vjen fara natyrore. Fara natyrore duhej të vinte (Zanafilla 20). Nëse Sara do të ishte martuar me atë burrin tjetër, fara natyrore nuk do të kishte lindur kurrë. Pra, nëse Perëndia e ruajti kështu rrjedhën e farës natyrore, sa më tepër e ka ruajtur Ai atë për Farën frymore, mbretërore! [6]

Por Fara frymore mbretërore e Perëndisë, që beson, Fara mbretërore e Abrahamit, e cila beson çdo Fjalë të Perëndisë, ka një vërtetim të Jezus Krishtit të gjallë dhe të ringjallur në ta. Amen. Oh! Shihni, e njëjta gjë që kishte qenë, e gjithë Kisha duhet të jetë e afërt në farefisni.

Ashtu siç u paraqit në mënyrë simbolike në farën natyrore, shihni, Isaku dhe Rebeka ishin drejtpërdrejt të afërm gjaku, kushërinj, me të njëjtët paraardhës; shihni, etërit e tyre ishin vëllezër, kjo i bënte ata kushërinj gjaku, nusen dhe dhëndrin.

Dhe te Adami dhe Eva gjithçka ishte Adam që nga fillimi. Perëndia mori një brinjë nga krahu i tij dhe bëri një grua, dhe Ai e mori frymën femërore nga Adami dhe e vendosi në një grua. [7]

Tani, premtimi iu dha Abrahamit dhe Farës së tij pas tij. Jo vetëm Abrahamit, por Farës së tij. Tani, fara natyrore e Abrahamit ishte Isaku, por Fara frymore e besimit të Abrahamit ishte Krishti. Jo përmes Isakut u bekua e gjithë bota, por përmes Krishtit, Farës mbretërore, u bekua e gjithë bota, sepse Ai vdiq për të gjithë njerëzit, të gjitha kombet dhe të gjithë popujt. [8]

Dhe sot Perëndia po i thërret të zgjedhurit e Tij, Farën frymore të Abrahamit, përmes besimit që ai kishte në Fjalën e Perëndisë. A nuk e shihni Farën frymore sot? Kjo nuk shihet nga kisha intelektuale. Ajo e sheh Fjalën. Dhe ajo po thirret nga këto denominacione të mëdha në praninë e Jezus Krishtit. A ishte e qartë kjo? A e kuptuat? Vetëm të zgjedhurit! [9]

Por Abrahami pati shumë fëmijë (Zanafilla 25:1-4). Ai pati një para se të merrte Isakun, gjë që tregoi gabimin dhe mosbesimin e Sarës, e cila dëshironte, ...

...që Hagara ta sillte në jetë fëmijën, sepse ajo mendonte se ishte tepër e moshuar. Kështu ajo donte ta anashkalonte Perëndinë dhe të shkonte në një rrugë tjetër nga rruga që Ai kishte premtuar (Zanafilla 16:1-6).

Por Perëndia e mban premtimin e Tij. Pavarësisht sa e paarsyeshme mund të duket, Perëndia është i detyruar ndaj premtimit të Tij. Dhe Sara mendoi se ndoshta mund ta merrte Hagarën, shërbëtoren e saj, që ajo të lindte një foshnjë nëpërmjet Abrahamit. Dhe ky ishte Ismaeli, i cili ishte një gjemb në mish, që nga ajo kohë e deri më sot. Ai ende është një gjemb në mish, sepse prej tij dolën arabët, dhe ata kanë qenë gjithmonë të tillë.

Tani, sa herë që ju nuk e besoni Fjalën e pastër të Perëndisë dhe merrni ndonjë rrugë tjetër në vend të saj, kjo do të bëhet një gjemb në mishin tuaj, që nga ai moment. Merrni vetëm atë që thotë Perëndia! Nëse Ai e ka thënë, është pikërisht ajo që Ai ka dashur të thotë. Oh, qoftë i bekuar Emri i Tij! Merrni vetëm Fjalën e Tij!

Pavarësisht se si përpiqen ta anashkalojnë: „Ah, Ai nuk e ka me të vërtetë ashtu.” Ai e ka pikërisht ashtu siç e ka thënë, kur Perëndia bën një premtim. [10]

Vëreni, Perëndia tha: „Dhe Fara jote”, Fara e Abrahamit tani, „do të zotërojë portat e armiqve të saj.” (Zanafilla 22:16-18). Ajo do t'i marrë portat, do t'i zotërojë portat. Ai e ka premtuar. Tani, fara e tij natyrore e bëri pikërisht këtë. E gjithë fara natyrore e Abrahamit ishin profetët që erdhën pas tij.

Ishte Moisiu, Fara e Abrahamit, dhe ai erdhi te një portë, kur ishte në rrugën e detyrës. Ai erdhi te porta e Detit të Kuq, pasi i kishte udhëzuar bijtë e Izraelit drejt tokës së premtuar që Perëndia kishte premtuar. Ai ishte profeti i Perëndisë. Ai ishte bërë i njohur para popullit si profeti i Perëndisë. Perëndia kishte krijuar nëpërmjet tij. Perëndia kishte bërë nëpërmjet tij të gjitha llojet e shenjave dhe mrekullive. Dhe ai qëndroi pikërisht te Fjala e Perëndisë, sepse së pari kërkoi Perëndinë. Dhe ai ishte i vetëdijshëm për pozitën e tij. Ai e dinte se ishte lindur për atë epokë, për ta shprehur Fjalën e Perëndisë në atë kohë. Dhe pastaj, pikërisht në rrugën e detyrës, ai u përball me diçka me të cilën nuk dinte si të merrej, dhe kjo ishte Deti i Kuq. Tani, çfarë ndodhi? Farës së Abrahamit i ishte premtuar të zotëronte portat e armikut. Kur atëherë Deti i Kuq u bë një portë nëpër të cilën ai nuk mund të kalonte, Perëndia hyri në skenë, mori portën në zotërim dhe e largoi atë, dhe Moisiu kaloi përmes detit në tokë të thatë. Fara e tij e zotëroi portën.

Fara Super e Abrahamit, Ai ishte një Bir Super. Abrahami kishte një bir, të cilin e kishte lindur përmes mishit natyror, dhe ai ishte Isaku. Pastaj ai kishte edhe një Bir tjetër, dhe ky Bir ishte përmes besimit, dhe ai ishte Jezusi; Ai ishte Biri i Abrahamit, Biri i Davidit, Biri i Perëndisë. Ai e kishte parë këtë paraprakisht në vegim. Besim në Fjalën e Tij të premtuar, për tu shfaqur në këto ditë të fundit.

Ne duhet të jemi Fara e Abrahamit. Nëse jemi të vdekur në Krishtin, ne jemi Fara e Abrahamit dhe bashkëtrashëgimtarë me Të sipas premtimit (Galatasve 3:29). Tani, pse iu dha Abrahamit kjo Super-Shenjë? Që ajo të sillte në jetë Super-Shenjën e ditës së fundit. Ajo duhet të shfaqet.

Perëndia i tregoi Abrahamit fundin që në fillim dhe atë që do të ndodhte: Perëndia i shprehur në njeriun, Birin e Tij Super-Besimtar. Njeriu nuk mund ta shkatërrojë këtë Bir. Ata mund ta shkatërronin Isakun, ta shkatërronin Jakobin dhe ata që erdhën pas tyre, por ky Super-Bir nuk mund të shkatërrohet. Abrahami, Fara e Abrahamit, ky besim – jo fara natyrore – por besimi që Abrahami kishte marrë – jo përmes ligjit të rrethprerjes – por përmes besimit në Fjalën, Super-Biri i Besimit të Abrahamit, i cili ishte Jezu Krishti. Tani, të gjithë bijtë e tjerë të tij vdiqën, por ky Bir nuk mund të vritet. Ai u vra vërtet, por nuk mund të mbetet i vdekur. Varri nuk mund ta mbante Atë. Ai është i njëjti dje, sot dhe përjetë. [11]

Kur Abrahami e flijoj Isakun te Zanafilla 22:16-17, Perëndia tha: „Fara jote do të zotërojë portën e armikut të saj.” Tani, fara natyrore e Abrahamit ishte Isaku (Zanafilla 17:19-21). Pra, përmes farës së Isakut zbulojmë se ata i morën në zotërim portat e armikut të tyre.

Një herë ishin tre prej tyre poshtë në Babiloni, në atë qytet të madh atje. Ai ishte ndërtuar si një qytet „i tepruar”, por këta të tre kishin „të Mbinatyrshmen”. Dhe ata u hodhën në një zjarr të tepruar, i cili ishte nxehur shtatë herë më shumë se sa ishte nxehur ndonjëherë. Dhe pastaj ishte një shenjë e mbinatyrshme e një Perëndie të mbinatyrshëm, i Cili qëndronte në zjarr dhe i shpëtoi ata në mënyrë të mbinatyrshme. Amen. Çfarë kishin bërë ata? Ata morën në zotërim portat e furrës së zjarrtë, armikut të tyre (Danieli 3:8-30). [12]

Ne do t'i ndjekim pikat vendimtare në jetën e Abrahamit dhe pastaj pikat vendimtare të Farës së Abrahamit. Pastaj do të shohim nëse Perëndia e ka mbajtur Fjalën e Tij germë për germë.

Tani, ne e dimë se ka vetëm një mënyrë se si mund të shpëtohem dhe kjo është duke qenë në besëlidhjen me Abrahamin, sepse ajo është bërë për Abrahamin. Bibla thotë: „Por nëse ju i përkisni Krishtit, atëherë jeni Fara e Abrahamit dhe trashëgimtarë sipas premtimit.” (Galatasve 3:29). A është e vërtetë kjo? Tani, Krishti është Fara mbretërore e Abrahamit. Nga Abrahami erdhi Isaku, nga Isaku erdhi Jakobi, nga Jakobi erdhi Jozefi, nga Jozefi e kështu me radhë Davidi, nga Davidi më tej, derisa më në fund lindi Fara mbretërore, e cila ishte Krishti, dhe në Krishtin Abrahami u bë ati i të gjitha kombeve. Dhe besëlidhja abrahamike iu vërtetua ose iu dha njerëzve pa kushte. [13]

Tani, kjo është pikërisht ajo që Perëndia bëri përmes Farës mbretërore të Abrahamit. Tani, e di se Isaku ishte potencialisht fara e Abrahamit. Ai ishte fara natyrore e Abrahamit, por jo Fara e vërtetë e Abrahamit. Fara e vërtetë e Abrahamit ishte Krishti, Fara mbretërore (Galatasve 3:16). Isaku ishte vetëm zëvendësuesi derisa erdhi Krishti, i cili ishte Fara e Abrahamit.

Tani, dhe Fara e vërtetë e Abrahamit e beson premtimin, pikërisht ashtu siç bëri Abrahami, sepse ai është për Abrahamin dhe Farën e tij pas tij. Tani, vini re se çfarë bëri Perëndia për Farën mbretërore për ta vërtetuar besëlidhjen. Ai e mori Krishtin, i cili ishte Fara e Abrahamit. Në Golgotë Ai e ndau Atë. Ai ia mori Frymën, e vendosi trupin e Tij në varr dhe shpirtin e Tij në ferr, dhe ditën e tretë Ai e ngriti përsëri, e ngriti trupin e Tij dhe e solli lart në lavdi. Prej andej Ai e dërgoi Frymën përsëri poshtë dhe e mbajti trupin në të djathtën e Tij. Ai e dërgoi Frymën përsëri poshtë për të jetuar në Kishë dhe për ta formuar Kishën po aq shumë në jetën e Krishtit, sa që të dy do të bashkohen në ringjallje, Nusja dhe Dhëndri, Kisha dhe Krishti do të bëhen saktësisht njësoj, me të njëjtin lloj shërbese, të njëjtin lloj fuqie, të njëjtin lloj Fryme. Ai e ngriti trupin e Jezu Krishtit dhe e uli në të djathtën e Tij, në dorën e Tij të djathtë, dhe e derdhi Frymën mbi Kishën në ditën e Rrëshajëve. Kështu Perëndia e vërtetoi besëlidhjen e Tij me Kishën e Tij (Veprat e Apostujve 2:32-36). [14]

Vëreni Abrahamin. Ai ishte ati i kombeve, të cilat ende do të vinin (Romakëve 4:16), përmes Farës së Tij mbretërore, e cila ishte Krishti. Tani, premtimi i plotë nuk mund t'u vinte judenjve, sepse përmes Isakut premtimi është tërësisht për popullin jude; por në këto ditë të fundit Ai ia premtoi Abrahamit dhe Farës së tij, dhe Krishti ishte Fara e tij. [15]

Tani, Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë janë një. Nuk mund ta kesh Atin pa Birin. Nuk mund ta kesh Birin pa Frymën e Shenjtë. Por mund të jesh i shfajësuar pa qenë i shenjtëruar. Mund të jesh i shenjtëruar pa qenë i mbushur me Frymën e Shenjtë (1 Gjoni 5:7-8). Këtë e kemi vërtetuar në rendin natyror. Unë mësoj me hije, se si natyrorja e tipizon frymoren.

Tani, ne shohim se janë tre në përsosmëri. Perëndia bëhet i përsosur në Treshin. Dhe kjo ishte në përsosmërinë e Farës së Abrahamit: Ismaeli, Isaku dhe Jezusi. Ismaeli erdhi nga skllavja, Isaku erdhi nga e lira dhe të dy erdhën nëpërmjet rrugës seksuale; por Krishti Jezus erdhi nga virgjëresha, pa marrëdhënie seksuale.

Këtu është „Fara”, një. Një Farë, jo fara, por një Farë. Këta të tjerët nuk ishin Fara e Abrahamit, sepse Fara e Abrahamit ishte fara e besimit të tij, për të cilën Perëndia kishte folur, jo fara e tij natyrore. Sepse pasi Sara vdiq, Abrahami u martua me një grua tjetër dhe pati edhe shtatë bij të tjerë, përveç vajzave. Pra, nuk bëhet fjalë për farat e Abrahamit, por për „Farën” e Abrahamit, një. Dhe kjo ishte fara e besimit të Abrahamit, e cila tregon drejt Farës mbretërore, e cila duhej të vinte përmes besimit të Abrahamit. Jo jeta natyrore e Abrahamit, por jeta frymore e Abrahamit, e cila çdo gjë që ishte në kundërshtim me Fjalën e Perëndisë e konsideronte sikur të mos ekzistonte fare, dhe i besonte Perëndisë (Romakëve 4:17-18; Zanafilla 15:5); kundër shpresës, ai besoi në shpresë. Kjo është Fara e vërtetë për të cilën po flasim. [17]

Ashtu siç ishte me Izraelin në natyrore, ashtu është me Izraelin në frymore. Ne jemi izraelitë, sepse jemi Fara e Abrahamit (Galatasve 6:14-16). Nuk është izraelit ai që është i tillë sipas mishit, por ai që është i tillë sipas frymës. „Ne, që jemi të vdekur në Krishtin, jemi Fara e Abrahamit dhe sipas premtimit trashëgimtarë me Abrahamin.” Dhe Abrahami nuk ishte jude. Abrahami ishte një johebre nga vendi i kaldeasve dhe nga qyteti i Urit. Ai ishte absolutisht një johebre. [18]

Prandaj rrëmbimi është ndryshe dhe do të jetë vetëm për Farën mbretërore të Abrahamit. Ai nuk mund të vijë përmes farës natyrore, mishore të kishës. Duhet të jetë Fara mbretërore e Fjalës së Perëndisë, përmes Abrahamit, Farës mbretërore. Prandaj së pari duhet të vijë rrëmbimi.

Prandaj ata nuk do të trashëgojnë së bashku. Ata nuk do të jenë së bashku në rrëmbim. Ekziston absolutisht një kishë natyrore dhe një kishë frymore. Një kishë mishore dhe një kishë frymore.

Nuk ka gjykim për Farën mbretërore, frymore, të paracaktuar të Abrahamit, sepse ata janë të paracaktuar për jetën e përhjetshme (Efesianëve 1:3-12; Veprat e Apostujve 13:48). Ata e kanë pranuar Flijimin e përgatitur nga Perëndia; dhe ky Flijim ishte Krishti, Fjala. [17]

Atë Qiellor, ne jemi mirënjohës që e shohim Mesian e ringjallur. 1900 vjet me të gjitha llojet e teologjive dhe lëvizjeve, por megjithatë në gjithë këtë errësirë Ti ke premtuar se në ditët e fundit, në këtë ditë të Sodomës, do të shfaqesh këtu dhe do t'ua bësh të njohur Vetën Fëmijëve të Abrahamit, të thirrurve, të zgjedhurve. Dhe këtu je Ti, po aq i gjallë sot sa ishe kur fole me gruan te pusi. Është Perëndia i bërë i njohur në mish, tani në mishin e Nuses së Tij, sepse Nusja dhe Bashkëshorti janë i njëjti mish. „Këta të dy janë një.” Dhe Kisha bëhet Nusja gjatë gjithë kohës, duke besuar Fjalën, që...

...Fjala dhe Kisha të bëhen e njëjta gjë. Fjala në Kishë e bën atë Nusen. Shenja e fundit, Perëndia e identifikon Vetveten, Fjala në Kishë (Efesianëve 5:30-32). [16]